

Vzít si
MILIONÁŘE

DANIELA HARTIG

BARONET

Vzít si milionáře

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Daniela Hartig

Vzít si milionáře – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Vzít si
MILIONÁŘE

Wedding Dreams 4

Vzít si
MILIONÁŘE

Wedding Dreams 4

**DANIELA
HARTIG**

 BARONET

*Ve vzpomínce na nadanou spisovatelku a tu nejlepší
kamarádku, jakou jsem si mohla přát.*

*Nikdy na Tebe nezapomenu,
Tvoje Jane*

Pro June, Cleo, Willow a Lav.
Děkuju, že jste si mě vybraly, abych napsala váš příběh.

Opravdové přátelství nic nerozdělí.

PŘEDMLUVA

„Už nejsi tam, kde jsi býval, ale jsi všude tam, kde jsem já.“

Victor Hugo

Daniela Hartigová bohužel z tohoto světa odešla příliš brzy. Zemřela po krátké těžké nemoci v prosinci 2022 a zanechala po sobě milující rodinu – a také řadu pou-
tavých romantických příběhů. Jeden z nich právě drží-
te v rukou.

Daniela byla upřímná, srdečná a roztomile chaotická. Byla kreativní, hýřila nápady a byla to nesmírně talen-
tovaná spisovatelka. Její příběhy se člověka dotýkají
přímo u srdce a my doufáme, že osloví ještě spousty
dalších čtenářů. Dani byla člověkem hýřícím barvami
a životem, byla inspirací pro všechny kolem. Když se
smála, její smích strhával všechny okolo, když mluvi-
la, nakazila vás svou energií, vřelostí a radostí ze živo-
ta, a kdykoliv jste se na ni obrátili se starostmi, oka-
mžitě byla nápomocná radou i činem. Byla moudrá
a tak neuvěřitelně chytrá – prostě fascinující osobnost.

Díky tvým příběhům, nejdražší Danielo, žiješ v našich srdcích dál.

Daniele vždy záleželo na tom, aby ve svých knihách pro své čtenářky vytvářela bezpečné útočiště. Místo, kde se můžete uvolnit, a především které si můžete zamilovat. Vyprávěla příběhy s humorem, osobitým šarmem a hloubkou a my doufáme, že i vy mezi řádky ucítíte jejich zvláštní kouzlo.

Děkujeme, že jste jedné z jejích knih poskytli nový domov.

Ať je pro vás čtení potěšením!

LEVANDULE

*F*ajn, Cleo. Musíš dýchat, ano? Nádech a výdech, nádech a výdech.“

„Co si myslíš, že tady dělám?“ zasyčí na mě Cleo s tváří zkřivenou bolestí. „Na předporodním kurzu nám říkali, že když ti praskne voda, může to ještě trvat celou věčnost, než se miminko narodí. Ale teď se mi to moc nezdá!“

Moje kamarádka zavře oči, na čele se jí leskne pot.

„Nemůžeš jet rychleji?“ zeptám se Ace, který naviguje našťestí prostorné SUV newyorskou dopravní špičkou.

Možná jsme radši měli počkat na sanitku, pomyslí si a povzbudivě se na Cleo usměju, přestože se cítím všelijak, ale rozhodně ne klidná. Ale dřív než naše společná kamarádka June mohla záchrance do telefonu nadiktovat název a adresu naší svatební agentury, kterou společnými silami vedeme, Cleo se s hlasitým zasténáním sesunula na pohovku.

„Do prdele!“ vykřikla, když ji přepadl silný stah. Operátorka na telefonu říkala něco o třiceti minutách, které to sanitce bude trvat, na což Cleo reagovala velmi šťavnatým zaklením. Chvíli jsme se všichni bezradně dívali jeden na druhého, pak se Ace nabídl, že Cleo odveze do nemocnice svým autem.

Cleo přikývla, June nesouhlasila.

„To nepovažuji za dobrý nápad,“ řekla a zavrtěla hlavou.

Nakonec se ale prosadila sténající Cleo. „V žádném případě nebudu rodit tady v agentuře. Ať mě ten chlap odveze!“ rozkázala a zněla velmi rozhodně. Nikdo se neodvážil jí odporovat.

Ted' lituju, že jsme nepočkali v agentuře, protože to vypadá, že porod bude velmi rychlý.

„Můžeš ještě jednou zkusit Daemona?“ procedí Cleo skrz zaťaté zuby a přerývaně dýchá. Přikývnu a stisknu tlačítko rychlé volby na jejím mobilu.

Volaný účastník je dočasně nedostupný, ohlásí mi strojový hlas a zní to, jako by si Daemon jen tak odskočil někam na drink.

Nechám Cleinu manželovi další vzkaz v hlasové schránce a ona znovu zakleje.

„Ten hajzl! Kde sakra vězí? Až mi přijde pod ruku, nadělám z něj karbanátky, to ti slib...“ Zbytek její věty zanikne v hlasitém sténání. Podívám se do zpětného zrcátka na Ace, který mě znepokojeně sleduje svými zelenýma očima. Šok z našeho náhlého shledání po sedmi letech přebil Clein začínající porod.

Beze slov se shodneme, že tohle nevypadá dobře. Možná jsme s sebou přeci jen měli vzít June. Ale všechno se to seběhlo tak rychle. Ted' tu sedíme sami s Cleo, která zase křičí.

„Jak je to ještě daleko? Já... asi... budu muset... musím tlačit!“

Ve tváři je bleďá jako stěna. Mokrý pramínky vlasů se jí lepí na čelo, na sklopeném zadním sedadle se zapírá nohama o moje stehna.

„Už jsme skoro tam,“ zalže Ace naprosto klidně a upřeně se mi dívá do očí. Přikývnu, on náhle odbočí a šlápne na plyn.

Řítíme se napůl po chodníku, Ace troubí, chodci vyděšeně uskakují stranou. Projede na červenou, zabočí do jednosměrky tak prudce, až nás to s Cleo odhodí doleva, což Cleo přiměje zařvat.

„Zbláznili jste se? To bolí, do prdele!“

Jenže ve výsledku nám Aceovo řidičské umění k ničemu není. Popojedeme sotva o pár metrů a pak už zase stojíme na konci kolony aut, která se tvoří před stavenišťem.

Cleo vedle mě lapá po dechu a pak začne kňourat. „Lav. Pomoz mi! Já... mám strach. Já...“

Dívá se na mě pohledem plným zoufalství a pak vydá dlouhý sten.

„Ono... Už leze! Leze ven!“ zařve a roztáhne nohy.

„Dobře. Lav, tohle nemá smysl,“ konstatuje Ace.

Zařadí zpátečku, otočí volantem a zajede na volnou plochu mezi dvěma výškovými budovami.

Vypne motor, vystoupí, otevře mi dveře a věcně mi dává pokyny, zatímco si sundává sako a vyhrnuje si rukávy košile.

„Svlékni ji. Budeme to muset zvládnout tady.“

Cože? On zešilel!

„Ty jsi zešilel!“ vyhrknu, ale Ace už je připojený na telefonu a sděluje záchranné službě naši polohu. Zavěsí a podívá se na mě.

Cleo heká a sténá a tlačí. Ace jí prikazuje, aby dýchala, povzbuzuje ji, chválí ji, její nadávky po sobě nechává stékat.

V okamžiku, kdy se Cleina a Daemonova dcera úplně poprvé nadechne, se ozve houkačka sanitky. Blikající modré světlo osvětlí rysy ve tváři novorozence, který křičí z plných plic. Opatrně ho zavínu do cípu deky a podám ho Cleo, která brečí, vzlyká, pláče a směje se.

I já brečím a směju se zároveň. „Je to holčička! Máte překrásnou dceru!“ zvolám a nemůžu uvěřit tomu, co se tady právě stalo.

Dveře auta se otevřou, záchranáři přebírají kontrolu nad situací. Vmžiku se postarají o Cleo i miminko, obě naloží do sanitky, kam naskočím za nimi.

Ještě se letmo podívám na Ace, který tu stojí s rukama v kapsách opřený o své SUV a usmívá se.

Pak záchranář zabouchne dveře sanitky a už se řítíme směrem do nemocnice.

„Panebože, ona je tak překrásná. A tak maličká!“ řekne June přidušeným hlasem a setře si slzu z tváře. Také Willow pláče, a jak tak všichni stojíme kolem Cleiny postele a prohlížíme si její dceru, musí na nás být nejspíš směšný pohled. Flora je na světě právě tři hodiny a žádné stopy po bláznivém porodu na ní nejsou znát. Růžovoučká a spokojená blaženě spinká Cleo v náručí, malé ručičky sevřené v pěstičky. Vedle Cleo sedí na posteli Daemon, který se od Cleo po celou dobu návštěvy nehne ani o milimetr. Naprosto okouzleně si prohlíží své děťátko a i jemu se

zalily oči slzami. V jednom kuse se své manželce omlouvá, že to nestihl. Zůstal zaseknutý v kabině výtahu v práci, kde nebyl ani telefonní signál. Než se technikům podařilo závadu odstranit, byla už Cleo dávno v porodnici.

Koneckonců jak rychlý by musel být, aby to při takhle překotném porodu stihl? Jsem z těch událostí pořád ještě trochu roztřesená. Po příjezdu do nemocnice se Cleo s Florou dostalo okamžité péče, já jsem čekala na chodbě a uklidňovala zcela hysterického Daemona, kterému se mi konečně podařilo dovolat na mobil. Přiběhl ani ne o deset minut později a já jen rukou ukázala na pokoj, ve kterém Cleo s miminkem zmizely. O další půl hodinu později dorazil i zbytek naší party. June se svým manželem Ryderem, Willow a její přítel Seth, moje dcera Grace.

„Mami! Mami! Kde je to miminko?“ vykřikla, jakmile mě uviděla. Když jsem si ji posadila na klín a ostatním tiše vyprávěla, že Cleo porodila v autě, usmívala se od ucha k uchu.

Všichni jsme napjatě čekali na chodbě, až ze dveří konečně vyšel Daemon s úsměvem od ucha k uchu.

„Já věděl, že to bude holčička!“ prohlásil přešťastně. „Obě jsou v pořádku. Malička je naprosto zdravá. Prý je to bojovnice, říkála doktorka. Po mamince.“

Hrdě nás pozval do pokoje, kde seděla Cleo, vyčerpaná, ale zářící.

A od té chvíle všichni jen pozorujeme to malé stvoření, tenhle zázrak, který si nás všechny okamžitě omotal kolem prstu.

„Bez tebe bych to nezvládla, Lav. Vůbec nevím, jak ti něco takového kdy oplatím,“ řekne mi Cleo, ale já mávnu rukou.

„To vy samy jste to dokázaly. Už teď je fantastická, Cleo.“

Grace se pustí mojí ruky a rozeběhne se k postýlce. „Ahoj, Floro. Já jsem Grace. A nejspíš budu tvou nejlepší velkou kamarádkou. Protože starší sestru už mít nemůžeš, na to už je trochu pozdě,“ řekne a všichni se rozesmějeme.

Za námi se otevřou dveře a dovnitř vklouzne Ryder, v ruce několik kelímků s kávou. Podá jeden June, pak se obrátí ke mně. „Myslím, že bys měla zajít ven. Někdo... někdo tam na tebe čeká,“ zašeptá, zvedne obočí a krátce se podívá na Grace. Ta je stále ještě zcela zaměstnaná Florou, ale mně se v tu ránu zastaví srdce.

Co jsem čekala? Že jen tak zase zmizí? To určitě ne.

„Mohl bys na chvilku dohlédnout na Grace?“ zeptám se Rydera, ten přikývne.

Pak se zhluboka nadechnu a vyjdu z pokoje na chodbu.

Stojí tam opřený o zeď naproti dveřím. Ruce v kapsách společenských kalhot, stále ještě bez saka a s vyhrnutými rukávy. Tmavé vlasy mu spadají do čela, předtím dokonalý účes má rozčuchaný v důsledku hektického porodu v autě.

Váhavě se zastavím ve dveřích, ruku na klíče za sebou, jako bych se tak snad mohla napůl vrátit zpátky dovnitř.

„Ahoj,“ pípnu, protože mi selže hlas.

Je pořád stejně krásný jako dřív.

Trochu svalnatější, už ne tak šlachovitý, ve tváři ostřejší rysy, už ne tak chlapecké. Ale jeho oči, ty smaragdově zelené oči s hustými řasami, se na mě dívají stejně jako před sedmi lety.

Ačkoliv... opravím se. Ne úplně stejně jako před sedmi lety. Tehdy v nich byl vždycky, když se na mě díval, hřejivý, láskyplný nádech.

Dnes ne.

Dnes jsou chladné a odměřené.

„Ahoj, Levandule,“ řekne Ace a jeho hlas mě katalpuluje zpátky do minulosti.

ACE

Před sedmi lety

*R*everend Deer stojí v malém kostelíku v naší obci a jeho hluboký hlas duní celým prostorem. Se zdviženým ukazováčkem a přísným výrazem ve tváři káže o hříšnosti světa.

„A tento hřích je přímo mezi námi! Setkáváme se s ním každou vteřinu každého dne! Tvá žena ti má být poddaná! Ale pečuješ o ni také? Nebo ji jen svádíš ke svobodám, které jí nepřísluší?“

Vedle reverenda stojí vyrovnaní jako cínoví vojáčky členové jeho rodiny. Manželka Berta a jejich šest dětí. Pohledem z první řady lavic přejeďu po jejich tvářích a zastavím se u *ní*.

Levandule.

Moje Levandule. Lav. Je tak neskutečně krásná, jak tam tak stojí, ruce cudně sepnaté před sebou. Její ohnivě rudé kudrnaté vlasy, které zdědila po matce, zářící v ranním slunci, které sem dopadá oknem, jako

hořící láva. Víím, jaká je tahle hříva na dotek, jak se mi ovíjí kolem prstů, když do ní zanořím ruce. Víím, jak hebká je její kůže, ta světlounká kůže s drobnými pihami na jejím nosíku. Víím, jak zvonivě zní její smích, když udělám nějaký vtípek, jak se jí blýskne v očích, když se nad ní skloním, protože ji chci políbit. Víím, jak Lav chutná. Sladce, hořkosladce, jako zlatý nektar, kterého se nemůžu nabažit. Její ústa, její rty jsou pro mě bránou do ráje, protože já tuhle holku naprosto zbožňuju. A ona mě.

Vycítí můj pohled, zvedne hlavu a podívá se na mě. Usměju se na ni a Lav se trochu začervená. Její tváře pokryje ten jemný růžový nádech, který nabírá po každé, když to spolu děláme.

Navenek je Levandule zosobnění nevinnosti. Nejstarší dcera pastora v naší farnosti, v téhle malé vesničce na samém konci floridských Keys. Ale Levandule není ani náhodou nevinná. Alespoň ne, když je se mnou. To je naopak hladová, vášnivá, dychtivá, smyslná.

Naše ruce se od sebe nemohou odtrhnout, naše ústa také ne a už vůbec ne naše těla. Jako bychom se museli ujišťovat, že jsme si souzení a že spolu zůstaneme navždy, nejen slovy, ale i každíčkou buňkou našich těl.

„Chci tě líbat,“ vyslovím neslyšně a pohroužím se do jejího pohledu.

„Toužíš snad po ženě, která není tvá?“ hromuje reverend Deer a já sebou trhnu.

Mluví snad ten starý mrzout ke mně?

Levandule okamžitě sklopí hlavu a cudně si prohlíží své boty, já se naopak dívám reverendu Deerovi přímo do očí. Protože jsem si celkem jistý, že tím myslel mě. Každé jeho slovo patří mně, protože mě nenávidí.

Což není nic tak hrozného, já ho nenávidím ještě víc.

Hluboce tohoto muže nenávidím, protože vím, co je tahle hlava rodiny za monstrum. Tyranizuje svou ženu a děti, kde to jde, ale tím to zdaleka nekončí. Jeho a mého tátu spojuje dlouholeté nepřátelství a já jsem si jistý, že kdyby ještě existovala tradice duelů, ti dva by neváhali jeden druhého odstřelit jako prašivého psa.

Nebylo by mi líto ani jednoho.

Své otce totiž nesnáším stejně intenzivně jako reverenda. Nenápadně se podívám doleva. V první řadě lavic vedle mě sedí moje rodina. Vždycky sedíme v první řadě. Tohle je místo Richmondových a každý, opravdu každý zasraný obyvatel tady na Stock Islandu to ví. Nikdo by se neodvážil v neděli ráno vmáčkout do téhle lavice.

Můj pohled sklouzne přes mého bratra Christiana a jeho mámu Lauru až k mému tátovi, který sedí s široce rozkročenýma nohama, rukama složenýma v klíně, vzpřímený a s úsměvem poslouchá reverenda. Vypadá, že by nezkrivil vlasek ani mouše, jako by tohoto muže obdivoval za jeho bohabojnost a jako by byli s reverendem nejlepší přátelé. Přitom jsou oba tak pokrytečtí, že by to šokovalo i samotného Lucifera.

Můj otec, Derek Richmond, je chladnokrevný pes. Bohatý, bezohledný a lačný po moci, což ho dovedlo až na vrchol potravního řetězce. Skupuje pozemky v Keys za směšné ceny a poté je přeprodává za lichvářské ceny. Je zkorumpovaný skrz naskrz, nelítostný a neskutečný hajzl.

A bez ohledu na to, jak často mu reverend promlouvá do duše, že za smrtelný hřích chamtivosti skončí

v pekle, tyhle řeči na mého otce působí jako svěcená voda na pekelníka. Dereku Richmondovi nikdo nebude nařizovat, co má dělat, a to ani reverend.

„Co čumíš, buzíku?“ zasyčí na mě Christian. Můj starší nevlastní bratr, který mě má rád asi tak jako hovno na svých naleštěných svátečních lakýrkách. Pro mě je *on* hromada hoven, do které člověk šlápne, když si nedává pozor, a proto si na něj musím neustále dávat pozor. Kdybych mohl udělat, co se mi zlíbí, ten jeho odporný ciferník bych mu každý den trochu počechral.

Christian bohužel nebyl obdařen těmi správnými geny po svém otci, spíš se podobá své matce. Všechno na něm je nevýrazné, bezbarvé. Myší hnědé vlasy, podsaditá postava, vodnaté modré oči. Jako by nevěděl, jestli se má radši vypařit, nebo zůstat. Přitom to ví naprosto přesně. Zůstane. Těsně vedle svého otce, aby mě, bastarda, při každé příležitosti zastínil a odsunul do pozadí. Jeho matka ho v tom aktivně podporuje, koneckonců tady jde o čest rodiny a, až jednou táta natáhne bačkory, taky půjde o pořádnou hromadu peněz. Bohužel Christian není zrovna neostřejší tužka v penále. Přesto studuje na Princetonu. U něj to ovšem nebyla otázka inteligence, nýbrž výše sponzorského daru. Hluboce mu to závidím. Já bych měl na to, abych studoval na Princetonu. Ale otec to považuje za zbytečné.

Bastard zůstane bastardem. A na stavbě mi stejně bude líp, říká otec.

„Mám ti jednu vrazit?“

„Jdi do prdele,“ odpovím, čímž si okamžitě vysloužím otcův ledový pohled.

No jasně.

Mě slyší. Christiana ne. Takhle to je vždycky, už od té doby, co jsem před čtyřmi lety vtrhnul do jeho svaté rodiny. Protože mi umřela máma. Máma byla Christianova chůva. Mladá, hloupá, nezkušená a s mým otcem otěhotněla hned po dvou měsících.

S pomocí velkorysého odstupného ji přiměl mlčet a odejít. S čím ovšem nepočítal, byla její smrt v důsledku rakoviny prsu o čtrnáct let později. A nepočítal ani se mnou, kterého mu tehdy sociálka přivezla domů jako zásilku, kterou už nejde stornovat.

„Střežte se, ďábel vás bude svádět! Bude vás v noci hypnotizovat svým hlasem a svádět k hříchu!“ hřímá teď reverend Deer a upoutá mou pozornost.

Reverend si k sobě přivolal Levanduli a postavil ji před sebe jako živý příklad svých slov. Položil jí ruku za krk a tlakem prstů ji donutil sklonit bradu na prsa. Mírně svou dcerou zatřásl, zatímco dál vykládal tyhle nesmysly. „Chraňte slabé před pokušením. Nejsou dost silní, aby odolali slibům pekla. Příliš snadno se nechají svést. Byla to Eva, kdo zničil ráj! Ona, jen ona sama, nabídla Adamovi jablko a přiměla ho ochutnat hřích! A vy všichni, muži, jste Adam, každý jednotlivý z nás. A vaším úkolem je...“ Chytí Levanduli ještě pevněji a vystrčí ji dopředu, jako by byla dobytek, který nabízí ke koupi.

Levandule zakopne a jen taktak se zachytí. „... očistit je od hříchu. To ať je vaším nejvyšším příkázáním!“ dokončí reverend větu. Já pevně semknu zuby, ruce v kapsách zatínám v pěst a představuju si, že jsem k téhle dřevěné lavici připoutaný pevnými lany. Protože bych jinak musel vyskočit a sundat toho odporného mizeru z toho jeho pitomého jeviště a mlátil bych ho tak dlouho, dokud by nekňučel o slitování.

Levandule cítí, co se ve mně odehrává. Vždycky to cítí. Má takovou velmi zvláštní schopnost. Nenápadně zvedne pohled a podívá se na mě. Pronikavě a pevně.

Téměř neznatelně zavrtí hlavou, já zaskřípu zuby. Nepatrně přikývnu a dám jí najevo, že se ovládám.

Kvůli ní.

O hodinu později sedíme u nedělního oběda. Tenhle čas je pro mého otce posvátný. Zrcadlí veškerou převrátku, kterou tak vytrvale udržuje. Iluzi harmonické rodiny, iluzi sebe sama jako milujícího a starostlivého manžela a otce.

Náš dům leží přímo na pláži. Je to největší dům na tomhle malém ostrově, který má jen necelé dva tisíce obyvatel a přiléhá na samém konci Keys ke karibským vodám jako opalující se želva.

Všechno je tady luxusní. Mramorová terasa, na které nám Rosa, naše kuchařka, pod sluneční pergolou právě servíruje lehké těstoviny s mořskými plody, obrovské stromy, které poskytují stín, svěží trávník, který každý den spotřebuje obrovská kvanta vody.

Otec nechal vilu navrhnout před třemi lety nějakým hvězdným architektem z Miami, který podle svých vlastních slov překonal sám sebe, když ve svém návrhu propojil krajinu a obytný prostor do jednoho organismu.

V duchu mu musím dát za pravdu. Typické místní dřeviny Floridy se odrážejí v použitých stavebních materiálech, spousta skla a kámen se s přírodou dokonale snoubí.

Samozřejmě byla stavba drahá jako prase a samozřejmě, že táta musel uplatit a umluvit spoustu lidí, protože bydlíme uprostřed přírodní rezervace. Ale to je něco, s čím si nikdy nelámал hlavu. S předpisy, pravidly, zákony. Dělá si, co chce, kdy chce a jak chce.

Tak jako s naším nejnovějším projektem.

Golfovým hřištěm, které zabírá půlku ostrova.

A proti kterému reverend už měsíce vede kampaň. Minulý týden se mu povedlo dosáhnout pozastavení stavby, což mého tátu přivádí k šílenství. S vidličkou namířenou na mě řve a jako by neznal žádné jiné téma.

„Ten jedovatý trpaslík. On si snad opravdu myslí, že Dereka Richmonda dovede k pádu? S těmi jeho nenávisnými řečmi a bláboly o hříchu a pokání? Ten člověk je blázen! Mlátí svoji ženu, nejspíš osahává své dcery, a přesto si každou neděli klidně přede všechny stoupne a tváří se, jako by byl svatý!“

Projede mnou horký vztek. Nejenže by Levandule nikdy toho hajzla nenechala na sebe sáhnout, ale o tom se tady nemůžu ani zmínit. Kdyby táta věděl, že ji miluju, okamžitě by běžel za reverendem a hned za tepla mu to vyžvanil. Jenom proto, aby mu vytřel zrak.

Že by tím Levanduli mohl přivést do vážného nebezpečí, by mu bylo úplně jedno.

Christian se zasměje. „Kdo by na ně chtěl sahat? Jsou příšerně nudné a konzervativní, něco takového nemůže přitahovat ani jejich vlastního otce. Navíc zřejmě pravidelně obstarává svoji starou. Nebo proč rodí jedno štěně jako fena?“

Můj otec se přidá k jeho vulgárnímu smíchu a já se kousám do jazyka, abych neřekl něco, co bych neměl.

Ted' namíří vidličkou na Christiana. „Nemohl by sis s nějakou z nich něco začít? Třeba s tou nejstarší? Jak že se jmenuje?“ Chvilí přemýšlí, ve mně to vře.

Neříkej její jméno, neříkej její jméno, běží mi hlavou, ale on ho samozřejmě vysloví.

„Levandule. Vezmi ji na rande. Lepší pomstu bychom mu nemohli připravit. Richmond, co svede Deerovu dceru k hříchu.“ Otec se dunivě směje, Christian mávne rukou.

„Tolik peněz nemáš, tati, abys mě donutil s tou trapkou jít na rande.“

S řinčením odložím příbor, odsunu židli a zvednu se.

„Můžu jít? Už jsem dojedl,“ vymáčknu ze sebe.

Laura, moje nevlastní matka, si odfrkne.

„Ne. Moc dobře víš, že od stolu odcházíme společně,“ prohlásí s našpulenými rty a přísným pohledem.

Bože, jak já ji nenávidím.

Když jsem sem přišel, neprojevila vůči mně ani špetku soucitu. Nevynechala jedinou příležitost, aby mi dala najevo, že tu nejsem vítaný, ani jednou mi nezapomněla připomenout, jak moc vnímá smrt mé mámy jako spravedlivou odplatu.

Několik vteřin na sebe zíráme, já se třesu potlačovaným vztekem, až mi táta nahlas a jednoznačně přikáže, abych si sednul.

Ať si trhne.

„Aci! Udělej, co ti máma říká!“ dožaduje se, ale mě ani nehne. Jestli uslyším ještě jedno jediné slovo o Levanduli, tak za sebe neručím.

„Ona není moje máma, kurva!“

S těmi slovy se otočím a odcházím.

S vědomím, že za tohle budu pykat.

